

Formanden:

Talesproget fra talerstolen er dansk og vedbliver at være dansk.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg kan ikke bekræfte over for fru Jytte Røge, at vedkommende medlemmer forsvinder ved bistandslovens ikrafttræden. Jeg synes også, det er en mærkelig formulering at bruge, at de forsvinder. Det er ansvarlige mennesker, som har brugt deres kræfter på at udføre vores lovgivning, så godt det overhovedet er dem muligt.

Der blev spurgt om hvad der diskvalificerer Henning Becker. Det tror jeg fru Jytte Røge, som åbenbart er så ivrig avislæser — for det må jo være derfra, hun har alle sine oplysninger — også kan læse i diverse aviser. Jeg har tavshedspligt, jeg kommer ikke her fra talerstolen med alle de ting, som jeg kunne oplyse, og derfor så kan jeg ikke komme nærmere ind på det. Men vi er helt enige med børneværnet om, at Henning Becker ikke er i stand til at passe den samlede gruppe af børn.

Til hr. Camre vil jeg gerne sige at børneværnet såvel i Rødovre som i Helsingør har handlet i nøje overensstemmelse med vores lovgivning.

Formanden:

Vil hr. Wamberg have ordet? Jeg vil gerne have det tydeligere tilkendegivet, for jeg er ofte i tvivl.

Wamberg (FP):

Når § 71-udvalget bliver sat i relation til dette spørgsmål, så må jeg som medlem af dette udvalg gøre opmærksom på, at man desværre ikke herfra er i stand til at benytte de oplysninger, man har fået, og det er beklageligt, at der er folk, der er medlemmer af dette udvalg, der misbruger de oplysninger, de er i besiddelse af, groft.

Formanden:

Jeg må understrege, at spørgetiden er ikke beregnet til diskussion mellem spørgerne. Det er alene et forhold mellem spørgerne og ministrene — i dette tilfælde socialministeren — og det ser jeg meget gerne nøje overholdt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Wamberg (FP) til socialministeren:

„Vil ministeren præcisere, på hvilken måde børneværnets tvangsfjernelse af Vietnambørnene den 16. februar ved politiets hjælp har gavnet disse børns tarv på en så overbevisende måde, at disse børns tarv yderligere skulle varetages ved en fornyet tvangsfjernelse med politiassistance den 19. marts?“

(Spm. nr. 411).

Skriftlig begrundelse.

Beskrivelsen i dagspressen af forløbet ved tvangsfjernelsen af Vietnambørnene den 16. februar — gennemført ved en tvivlsom fortolkning af børne- og ungdomsforsorgslovens § 33 — har i vide kredse fået befolkningen til at tvivle på, at denne beslutning, angiveligt truffet af formanden for Helsingør børneværn og socialstyrelsen, var rigtig, og navnlig på, at aktioner af denne art gavner disse børns tarv.

Efter aktionens gennemførelse har det ikke skortet på rosenrøde redegørelser og udtalelser fra de implicerede offentlige myndigheder, der stort set alle beskrev, hvor tilfredse børnene var, hvor godt de befandt sig, og hvor fremragende forholdet var til de ansatte på institutionen Skovholmgård.

Den del af befolkningen, der interesserer sig for disse børns tarv, måtte derfor undre sig såre, da det pludselig viste sig, at samtlige børn var flygtet fra de nærmest paradisiske tilstande, de var kommet til at leve under.

I TV-A den 19. marts kunne man se og i aviserne den 20. marts kunne man læse om forløbet af den sidste polititvangsfjernelsesaktion. Man fik derved et noget overraskende indblik i, hvorledes børneværn og socialstyrelse ved brug af politi varetager børns tarv.

Der må, for at bringe metoder af denne art i anvendelse, efter min opfattelse være indhøstet endog særdeles overbevisende gunstige resultater for børnenes tarv ved den første tvangsanbringelse på Skovholmgård.

Jeg forventer, at ministeren som øverste ansvarlige for de trufne dispositioner på særdeles overbevisende måde kan dokumentere de gavnlige virkninger for Vietnambørnene af den første tvangsfjernelse.